

De szeretnék az égen csillag lenni,

Minden éjjel az ég alján ragyogni,
||: Éjféltájban megkerülném az eget,
Onnan nézném, hogy a babám kit szeret. :||

El kell menni katonának messzire,
Itt kell hagyni a babámat, nincs kire.
||: Reád bízom jó barátom, virágom,
Éljed véle világodat, nem bánom. :||

Besorozott a német katonának,
Lovat adott, hogy én gyalog ne járjak,
||: Lovat adott, keselylábú paripát,
Avval menek, kisangyalom, tehozzád. :||

Még az úton lefelé sem mehetek,
Mind azt mondják, hogy szeretőt keresek,
||: Nem keresek, van már nékem egy barna/csalfa,
Homlokára göndörödik a haja. :||

Irigyeim nem hagyják, hogy szeressem,
Nem hagyják a szememet, hogy rávessem,
||: Meg van szokva két szemem az intéssel,
Gyöngé karom szép leány öleléssel. :||

Nagy gazda volt az én apám,

Nagy birtokot, hagyott énrám.
||: Hat ökörnek kötelét, három vasvilla nyelét
Kilenc szekér szénaboglyának helyét. :||

Nagygazda volt az én apám,
Nagy birtokot hagyott énrám.
||: A nagy hembárt üresen, a sok adót fizessem,
Széles földjét, hogy keservesen nézzem. :||

De én azt elherdáltam,
Magamnak semmit sem hagytam,
||: Hagytam biz' én eleget, jó kapa, kaszanyelet,
Temetőben sírnak való jó helyet. :||

Csá Bodor a borozdába :||

Nincs kenyér a tarisnyába :||

Gyere babám hozz, hogy egyem :||
Megszolgálom én azt neked :||

Gyere babám hozz kis vizet :||
Hogy oltsam el az éhemet :||

Úgy el vagyok keseredve :||
Mint a Csontos Marci ökre :||

Van szénája van saruja :||
Csak nincs aki odaadja :||

Kettő-három terem rajta :||
Mégis terítve alatta :||

Engem anyám megátkozott :||
Mikor a világra hozott :||

Én vagyok a falu rossza :||
Engem ugat minden kutya :||

Kusti kutya ne ugassál :||
Én sem vagyok rosszabb másnál :||

Nem úgy van most mint volt régen :||
Nem az a nap süt az égen :||

Nem az a nap, nem az a hold :||
Nem az a szeretőm ki volt :||

Mer aki volt már rég elhagyott :||
Szebbre vágyott mint én vagyok :||

Szebbre vágyott de nem kapott :||
Még olyat sem mint én vagyok :||

||: Bú ebédem bánat napom

Fekete gyász alatt lakom :|| Hateha
||: Fekete gyász, fehér öröm
Az életem nem nagy öröm. :||

||: Annyi nékem az irigyem
Mint a fűszál a mezőben :|| Hadeha
||: Egyik terem másik veszen
A sok irigy mind megvesszen :||

||: Fehér virág a fejemen
Fekete gyász a szívemen :|| Hadeha
||: Fekete gyász, fehér öröm
Az életem nem nagy öröm. :||
Nem úgy van mint volt az előtt :||

Mikor megyek a vizitációra

Ingem, gatyám leteszem a padlóra,
Darutollas kalapom az asztalra,
Könnyes szemmel nézek a nagyurakra.

Ha elindul a gőzkocsi, hadd menjen
Én utánam senki ne keseregjen,

Az a kislány ki utánam kesereg,
Azt kívánom a jó Isten áldja meg.

Verd meg Isten, ki a gőzöst csinálta,
De még jobban, aki azt feltalálta,
Elviszi a azegény legényt messzire,
Ferencz József savanyó kenyerére.

Szilágyi Palkó Márton -77- (1967) - Váralmás

Este vagyon tízet ütött az óra

Ilyen későn ki jár még a faluban
Én csavargok, mert nem tudok elaludni
Fáj a szívem, a szerelem gyötöri.

Gyötör engem a szerelem nem táplál
Gyenge szívem nyugodalmat nem talál
Nem is gyógyít meg engemet, csak a halál
Így jár aki hű szeretőt nem talál.

Kilenc tulkot hajtottam a vásárba
Tizediket a babám udvarába
Kilenc tuloknak az ára a zsebemben
Hej, még az éjjel jót mulatok belőle.

Erdélyország az én hazám nem német

Oda vágyik az én szívem, míg élek
Othagytam egy barna kislányt hervadni
Azt szeretném még csak egyszer meglátni

Ha elindul ez a vonat, hadd menjen
Én utánam senki ne keseregjen
Ha valaki én utánam kesereg
Azt kívánom, a jó Isten áldja meg

Édesanyám kend az oka mindennek
Mért nem adott a régi szeretőmnek
Adott volna engemet oda annak
Kit a szívem kiválasztott magának

Édesanyám mondok kendnek valamit
Gombolja ki piros lajbim elejét
Nézz meg, hogy mi bántja a szívemet
Eltiltották tőlem a szeretőmet
Eltiltották, vagy az Isten elvette
Annak adta, aki megérdemelte

Édesanyám ha kend tudná, amit én
Milyen gyenge szívű lánya vagyok én
Ha kiülök a tornác küszöbjére
Vágyik szívem a régi szeretőmre

Tótszegi Károlyné Kozma Anna

(1969) - 36 - Méra

Ne vigyetek, ne vigyetek engemet katonának,
Nincs, akire, nincs, akire itt hagynom a babámat.
Terád bízom, jó pajtásom, barátom,
Éljed vele világodat, világodat nem bánom.

Nem forog a, nem forog a dorozsmai szélmalom.
Levelet írt, levelet írt az én kedves galambom.
Mit ér nékem a száz aranyos levele,
Ha én magam, ha én magam nem beszélhetek vele.

Édesanyám, mi van a kötényében ?
Piros alma, adjon egyet belőle.
Úgy se' soká ehetem az almáját,
Me' miselem a román király csákóját.
Úgy sem soká ehetem a kenyerét,
Me' viselem a román király fegyverét.

Ha kimegyek a temető dombjára,
Ráborulok édesapám sírjára.
Édesapám, keljen fel a sírjából,
Me' katona lett egyetlenegy fiából.
Édesapám, keljen fel a sírjából,
Me' katona lett egyetlenegy fiából.

Kispejlovam megérdemli a zabot
Kétszer került meg Magyarországot
Harmadszor is, sejahaj megkerülhette volna,
Ha Görgey igaz szívű lett volna.

De Görgey nem volt igaz vezérünk,
Világosnál letétette fegyverünk.
Ha Görgey, sejahaj, igazszívű lett volna,
A magyar ember senki rabja nem volna.

Szeretném a feleségem megverni,
Ha nem akar megölelni, csókolni,
De mivelhogy, sejahaj, gyöngé karja liliom,
Úgy megölel, hogy megverni nem tudom.

Ha elindul az a vonat, hej, de az a vonat, hadd menjen,
Én utánam senki ne keseregjen.
Ha valaki hej, de én utánam kesereg
Az áldja meg, aki engem teremtett.

Édesanyám volt az oka, volt az oka mindennek,
Mért nem adott engem a szeretőmnek.
Adott volna, jaj, de engem oda csak annak,
Kit a szívem kiválasztott magának.

Esik eső, ház ereszen lecsorog

Az én babám csak kesereg, csak zokog
Édes babám, ne hullasd a könnyedet
Találsz te még olyat, mint én eleget.

Búra, búra, búbánatra születtem,
Édesanyám búval nevelt fel engem,
Búban nevelt, búval éltem idáig,
Búban élek koporsóm lezártáig.

Kimegyek a hegyre, benézek a völgybe

Ott látom a babám tiszta feketébe
Ott látom a babám tiszta feketébe.

Tiszta feketébe, pohár a kezébe
Köszönts reám babám, hadd igyak belőle.
Köszönts reám babám, hadd igyak belőle.

Mintsem rád köszönném, inkább elönteném,
A tengernek habját kalánnyal kimerném.
A tengernek habját kalánnyal kimerném.

Tenger fenekéről igaz gyöngyöt szednék
Abból a babámnak gyöngykoszorút kötnék
Abból a babámnak gyöngykoszorút kötnék

Kössed rózsám, kössed, te csak mindig kössed,
Mert az én galambom nem leszel már többet
Mert az én galambom nem leszel már többet.

Édesanyám, ha bejön Kolozsvárra

Tekintsen a kaszárnya ablakára
Ott lát engem komisz baka ruhába
Göndör hajam rövidre van levágva.

Édesanyám, mi van a kötényébe?
Három alma, adjon egyet belőle:
Egyet nekem másikat a babámnak,
A legszebbik maradjon meg magának.

Édesanyám adjon Isten jó estét,

hazajöttem, mint egy váratlan vendég.
Örömeire jöttem haza, nem búra:
Idegenből vagyok kiszabadulva.

Édesanyám adjon Isten jó estét,
Haza hoztam ezt a barna menyecskét
De nem azért hoztam el mert szerettem,
Édesanyám könnyebbségét kerestem.

Erdély körül van kerítve.

Mégis kimegyek belőle.

Olyan szép lányt hagyok benne:
holtig fáj a szívem érte.

Lányok, ti erdélyi lányok,
szedjétek százféle virágot.
Tűzzétek fel a mejjetekre,
hogyan arról jussak eszetekbe.

Anyám, kedves édesanyám
drága felnevelő dajkám:
engemet nem időbe' szültél,
mégis katonának küldtél.

Befogom a hat ökröm a járomba,

elviszem a búzámat a malomba.

Édes kicsi molnárom,
öröld meg a búzámat,
három éve nem láttam a babámat.

Nem őrlöm meg, nem hagyja a szeretőm,
mér' nem vártál reám három esztendő.
Három esztendő, babám nem is olyan nagy idő,
elvárja egy igaz szívű szerető.

Bolond volnék, ha búsulnék, ha sírnék,
ha szeretőt mindig egyet tartanék.
Tartok biz' én ezután: szőkét, barnát, feketét,
bánom is én, ha irigyl a szomszéd.

Arról alól kéken beborult az ég,
a búzámat mégsem veri el a jég:
mer' én biztosítottam, földjeimet eladtam,
a Méra-i kiskocsmában elittam.

Akkor szép a kerek erdő mikor zöld,
Amikor a dalosmadár benne költ
Dalosmadár (seje haj) szállj le ablakaimra,
Kisangyalom borulj a vállaimra.

Édesanyám rózsafája,

én voltam a legszebb ága.

||Bár sohase nyíltam volna, nyíltam volna,
maradtam volna bimbóba, hateha.||

Édesanyám mondta nékem,
minek a szerető nékem,
||Már ezután olyat szeress, olyat szeress,
akit könnyen elfeljhetsz, hateha.||

Én vagyok az, aki nem jó,
felleg ajtó nyitogató.
||Nyitogatom a felleget, a felleget,
sírok alatta eleget, hateha.||

Szántani kén', tavasz vagyon,
a szerszámom széjjel vagyon.
Ekevasam Vasváron van,
járomszegem Szegeden van.

A tengelyem Dengelegen,
a kerekem Kerepesen.
S négy szép tulkom a vásárba',
Isten tudja, hol az ára.

Bújdosik az árva madár,
minden ország szélén leszáll,
Hát az olyan árva, mint én,
hogyan ne bújdokolna szegény.

Olyan házat csináltatok,
Ablakot rá nem vágatok
Abba reám földet hánynak,
ott, tudom, nem taszigálnak.

Úgy elmennék, de nincs kivel,
kenyerem sincsen amivel.
Kérnék kölcsön, de nem kapok,
mert tudják, hogy árva vagyok.

Esik eső, ház ereszen lecsorog,
az én babám csak kesereg, csak zokog.
Kedves babám, ne hullasd a könnyedet.
Találsz te még olyat, mint én, eleget.

Búra, búra, búbánatra születtem,
édesanyám búval nevelt fel engem.
Búval nevelt, búval éltem idáig,
búval élek koporsóm lezártáig.

Új a csizmám, galambom, el akarom viselni,
de a császár nem akarja engedni.
||Engedd császár, nem a te pénzed ára,
ezt a kedves galambom, vette vásárfiára.||

Ha felülök, galambom, a fekete gőzösre,
Isten tudja, hol szállok ki belőle.
Majd kiszállok valahol a harcmezőn.
Ott lesz nekem, galambom, majd a gyászos temetőm.

Az én kispej lovam nem szereti a szénát, meg a zabot,
hej, de amióta, amióta a zöld árpára szokott.
Az én kisangyalom szoktatta a lovalamat az árpára.
Engem pedig fiatalon, engem pedig maga mellé az ágyba.

Hej, de hamis kislány, miért szoktattál magad mellé az ágyba,
Nem gondoltál arra, hogy engemet elvisznek katonának.
Besoroztak engem, el is visznek a regátba, hadimunkára.
Azt a kutya mindenit, azt a betyár mindenit a világnak.

Mind azt mondják, hogy nem kapok szeretőt,
kapok bizony minden újjamra kettőt.
||A madárnak is van párja, nagy a világ határa,
terem legény minden leány számára.||

Gyöngyvirágos a türei Nagytemplom,
te vagy benne legszebb virág, galambom.
Úgy elnézlek, te gyönyörű virágszál,
azt sem tudom, hogy a pap mit prédikál.
Aranycsatos imakönyv a kezédbe,
Isten tudja, mi van a te szívedbe.

Kékvirágos a mérai temető,
engem temessenek oda legelőbb.
Engem előbb, azután a babámat,
ne keressen más szeretőt magának.

Háromszor is elindultam, s elmentem,
ablakidhoz még közel sem mehettem.
A kapuban úgy elfogott valami,
hogy egy árva szót sem tudtam szólani.

Csak titokba', csak titokba' akartalak szeretni,
de ki kellett, de ki kellett annak világosodni.
Megtudta az édesanyád, hogy én téged szeretlek,
kiátkozott a faluból, hogy én hozzád ne menjek.

Két szivárvány, két szivárvány koszorúzza az eget,
falumbeli büszke legény csalta meg a szívemet.
De én azért nem átkozom, a jó Isten áldja meg,
zsebkendőjét könnyeitől soha ne szárassza meg.

Hajtsd ki babám az ökröket,
legeltesd meg szegényeket.
Bársonyfűre ne hajtsd őket,
mert elveszik a szűrödet.

Ha elveszik a szűrödet,
mivel takarsz bé engemet?
Van nekem egy cifra bundám,
bétakarlak véle rózsám.

Azt mondja a kakukkmadár,
nem sokáig élek én már.
Sírba viszen búbánat,
rózsám meghalok utánad.

Ha kivisznek az udvarra,
borulj le a koporsómra,
ejtsél reám egy pár könnyet,
rózsám megérdemlem tőled.

Engem anyám megátkozott,
mikor a világra hozott.
Fájdalmában kiáltotta,
hogymeg ne legyek boldog soha.

Még akkor is megátkozott,
mikor bölcsőmben ringatott.
Azt az átkot kérte reám,
ország-világ legyen hazám.

||Ott se legyen megállásom,
csipkebokor a szállásom.||

Én okoztam a fájdalmát,
én hordozzam a nagy átkát.
Megfogott az anyám átka,
mert nem voltam jó leánya.

Hegyek-völgyek álljatok meg,
hogymeg panaszoljam el nektek.
||Annyi bánat a szívemen,
kétrét hajlott az egeken.||

	Hová mész, te három árva?	
	Messzi földre, szolgálatra.	
	Adok nektek aranyvesszőt,	
	verjétek meg a temetőt.	

	Keljen, keljen édesanyám,	
	mert elszakadt a gyászruhám.	
	Nem kellettetek gyermekeim,	
	homály borítja szemeim.	

Ha kimegyek a türei Nagyhegyre,
ráülök a Nagykő tetejére.
Körülöttem lányok szedik az ibolyát,
kalapomba abból kötnek bokrétát.

Kiskertemben van egy kis fa, nem látszik,
minden éjjel tizenkétszer virágzik.
Apró annak a levele, jó szagú,
kedves babám, mért vagy ilyen szomorú.

Kelj fel babám, mert meg akar virradni,
mert én tőled el akarok búcsúzni.
Fel is kelek, mert nem tudok aludni,
fáj a szívem, a szerelem gyötöri.

Nagypénteken mossa holló a fiát,
ez a világ kígyót-békát rám kiált.
Mondja meg hát ez a világ szemembe,
kinek mit vétettem én életemben.

Édesanyám, mi zörög a zsebébe?
Ha apró is, adjon egyet belőle.
Veszek véle, csináltatok márványkőből koporsót.
Négy sarkára ráveretem a jajszót.

Édesanyám kiáll a kapujába,
sirat engem fekete gyászruhába.
Édesanyám ne sirasson engemet,
másnak adtam cserébe a szívemet..

Azt gondoltam, hogy nem leszek katona,
gondot viselek az édesanyámra.
De már látom, semmi sem lesz belőle,
reábízom a jóságos Istenre.

Marsadjusztérumban állunk egész nap,
gyenge vállam feltöri a cakompakk.
De a szívem nem töri fel semmi sem,
haptákban is rád gondolok, kedvesem.

Nem hiszed, hogy elmegyünk a csatába,
majd elhiszed úgy alkonyat tájába'.
Hej, homályos lesz akkor a két orcám,
mikor tőled el kell válnom, szép rózsám.

Jaj, Istenem, hogy nézheted el eztet,
háborúba viszik a szeretőmet.
Sír az apa, sír a testvér, s szerető,
mikor lesz már teli az a temető.

Zöld erdőben, sejahaj, zöld erdőben de magos a kaszárnya,
ott szült engem az anyám, ott szült engem az anyám a világra.
Lám, a dalos madárnak is babám, van párja, van párja,
csak én magam egyedül, csak én magam egyedül vagyok árva.

Szomszéd asszony, sejahaj, szomszéd asszony, mondja meg a lányának,
hogy vesse meg az ágát, hogy vesse meg az ágát a bakának.
Mert a baka gyalog masírozik, elfárad, elfárad,
gyöngé szívét, sejahaj, gyöngé szívét megöli a búbánat.

Haza is kéne már menni,
Vajon mit fognak szólani?!
||: Sötét az ég alja,
Babám kísérj el haza,
Megszolgálom néked valaha. :||

Erdő mélyi kis pacsirta,
Mind a két szemét kisért,
||: Sírok én magam is,
Sír az én galambom is,
Földre lehajlik még az ág is. :||

Valamennyi gácsér-ruca,
Mind konkorú annak farka,
||: Valamennyi magyar lány,
Piros pántlika haján,
Szeret is az engem igazán. :||

Édesanyám ha bejön Kolozsvárra
Tekintsen a kaszárnya ablakára
||: Ott lát engem komisz baka ruhában
Göndör hajam rövidre van levágva. :||

Édesanyám mi van a kötényében
Három alma, adjon egyet belőle
||: Egyet nekem, másikat a babámnak,
A harmadik maradjon meg magának. :||

Édesanyám adjon Isten jó estét
Hazajöttem mint egy váratlan vendég
||: Örömére jöttem haza nem búra
Idegenből vagyok kiszabadulva. :||

Édesanyám adjon Isten jó estét
Hazahoztam ezt a barna menyecskét
||: De nem azért hoztam el mert szeretem
Édesanyám könnyebbséget kerestem. :||

Tarka paszuly az ágy alatt
Jaj de régen nem láttalak
Ha nem látlak vasárnapig
Meghasad a szívem addig.

Édesanyám mondta nékem
Minek a szerető nékem
De én arra babám nem hajlottam
Titkon szeretőt tartottam.

Édesanyám sok szép szava
Kit fogadtam kit nem soha
Megfogadnám de már késő
Mer' az idegen az első.

Idegenét megfogadtam
Az anyámét elhallgattam :||

Titkon szeretőt tartani
Bajos azt elfelejteni
Már ez után olyat szeress
Akit könnyen elfelejthetsz.

Búsulni sohasem tudtam

Míg szeretőt nem tartottam
||: De mióta azt fogadtam
Búsulni is megtanultam :||

Bú az élet mindig búval
Nem vagyok szabad magammal
||: Nem vagyok szabad magammal
Az én kedves galambommal :||

Élet, élet betyár élet
Mivel vagyok adós néked
||: Lerovom az adósságom
Ha meghalok azt sem bánom :||

Ej nem szeretem az idők járását,
Megfordítom kalapom állását
||: Nem árt annak sem eső, sem dara,
Ej, még a jég is lepereg róla. :||

Ej amott jönnek hárman a zsandárok,
Zörgetik az apró szemű láncot
||: Rám verik az apró szemű láncot
Ej kedves rózsám ne tarts hozzám számot. :||

Ej udvaromon van egy nagy almafa,
Tetejében három piros alma
||: Az az alma teli van féreggel,
Ej az én rózsám tökéletlenséggel. :||

Kicsi madár mért keseregsz az ágon

Nem csak te vagy elhagyott a világon.
||: Nekem sincs sem édesanyám sem apám
A jóisten mégis gondot visel rám :||

Kiskoromban árvaságra jutottam
Életemben de sokat szomorkodtam.
||: Megtanultam hogy kell túrni, szenvedni
Azt is tudom hogy kell szívből szeretni :||

Árva vagyok, még a nap se süt le rám
Árva vagyok mert nincs édesanyám.
||: Árvaságom még a nap is siratja

Sötét felleg, mi az éget borítja :||

Mostoha volt hozzám még,
Hozzám még a világ is,
Szár az földben elhervad a virág is.

Nem tudja azt senki, csak a Jóisten,
Milyen bánat van az én bús szívemben.
||: Ha kicsapna, tenger lenne belőle,
Nagy a világ, elborítná örökre :||

Titkon nyílik, titkon hervad a rózsák,
Bár csak soha ne szerettelek volna.
||: Hagytam volna békét a szerelemnek,
Jobb lett volna az én árva szívemnek :||

Ha elmegy is édes rózsám, kívánom,
Hogy az út előtted rózsává váljon.
||: Még a fű is édes almát teremjen,
A te szíved holtig el ne felejtessen. :||

Végigmentem, végigmentem
A lónai, a lónai temetőn
Elvesztettem, elvesztettem
Piros vászon zsebkendőm.

Piros vászon zsebkendőt
Nem annyira, nem annyira, sajnálom
Csak hogy eddig, csak hogy eddig
Szerettelek azt bánom.

Végigmentem, végigmentem
A lónai, a lónai nagy utcán
Elvesztettem, elvesztettem
A szivarom s a szipkám

A szivarom s a szipkám
Nem annyira, nem annyira, sajnálom
Csak a régi, csak a régi
Szeretőmet azt bánom.

||: Bú ebédem bánat napom
Fekete gyász alatt lakom :|| Hadeha
||: Fekete gyász, fehér öröm
Az életem nem nagy öröm. :||

||: Annyi nékem az irigység
Mint a fűszál a mezőben :|| Hadeha
||: Egyik terem másik veszen
A sok irigység mind megvesszen :||

||: Fehér virág a fejemen

Fekete gyász a szívemen :|| Hadeha
||: Fekete gyász, fehér üröm
Az életem nem nagy öröm. :||

Engem anyám megátkozott :||
Mikor a világra hozott :||

Azt az átkot mondta reám :||
Ország világ legyen hazám :||

Ott sem legyen megállásom :||
Csipkebokor a szállásom :||

Annyi bánat a szívemen :||
Kétrét hajlott az egeken :||

Ha még egyet hajlott volna :||
Szívem ketté hasadt volna :||

Bú ebédem bánat napom :||
Fekete gyász alatt lakom :||

Fekete gyász fehér üröm :||
Az életem nem nagy öröm :||

Húzzad édes muzsikásom :||
Mer' én neked megszolgálom :||

Vagy aratok vagy kapálok :||
Vagy az éjjel véled hállok :||

Ma eliszom a pénzemet :||
Holnap a becsületemet :||

A temető kapu

végleg ki van nyitva,
||:azon visznek bé engemet,
hej, abba a fekete sírba.:||

Sírom két oldala
rózsával kirakva,
||:kőrösfői híres lányok hej,
sírva ültették azt oda.:||

Szedjétek le lányok
rólam a virágot,
csak azt az egy fehér bazsarózsát,
hej, lányok, le ne szakajtsátok.
Csak azt az egy bazsarózsát,
hej le ne, le ne szakajtsátok.

A hajnali csillag ragyog

Én még a kocsmában vagyok
Jaj Istenem, hogy szégyellem, hogy szégyellem,

Hogy reggel kell hazamennem,
Jaj Istenem, hogy szégyellem,
Hogy reggel kell hazamennem.

Jaj de boros részeg vagyok
Hazamennék de nem tudok
Ott a babám tudom szeret, tudom szeret
Gondolom hogy hazavezet,
Ott a babám tudom szeret,
Gondolom hogy hazavezet.

Utca, utca bánat utca
Bánat kővel van kirakva
Azt is az én rózsám rakta, rózsám rakta
Hogy én sírva járjak rajta,
Azt is az én rózsám rakta,
Hogy én sírva járjak rajta.

Nem járok én sírva rajta
Nem járok én sírva rajta
Nem járok én sírva rajta, sírva rajta,
Járjon az ki kirakatta,
Nem járok én sírva rajta,
Járjon az ki kirakatta.

Jaj de boros részeg vagyok
Hazamennék de nem tudok
Gyere babám gyújts gyertyára, gyújts gyertyára
Hazaérünk vacsorára,
Gyere babám gyújts gyertyára,
Hazaérünk vacsorára.

Jaj de széles jaj de hosszú az az út
Amelyiken Barna Jancsi elindult
||: A komája lefeküdt az erdőbe
Barna Jancsi kést nyomott a szívébe.:||

Kár volt neked Barna Jancsi azt tenni
A komádat egy kislányért megölni
||: Mert a komád sosem volt ellenséged
Barna kislány sosem lesz feleséged. :||

Az erdőbe most faragják azt a fát
Amelyikre Barna Jancsit akasztják
||: Fújja a szél gyors ingét s gatyáját
Mért ölte meg egyetlen egy komáját. :||

Egyik árokból a másikba estem,
rólad babám minden gondom levettem.
||:Úgy levettem, soha eszembe se juss,
jóságodért fizessen meg a Jézus.:||

Édesanyám sokat intett a jóra,
hogy ne menjek én bort inni a kocsmába.
||:Sokan vannak, betörik a fejemet,
nincsen aki kimossa az ingemet.:||

Szépen szól a péterlaki nagyharang,
szépen húzza három fehér vadgalamb.
||:Három fehér vadgalambnak hat szárnya,
Nem kell nekem senki megúnt babája.:||

Ha megúntál, ||:édesanyám:||, tartani,
vigyél engem a vásárba eladni.
||:Adjál oda a legelső kérőmnek,
miért nem adtál a szeretőmnek.:||

Azt hazudtad, ||:hogy nem szeretsz:|| szívedből
miért csaltad ki az álmot a szememből?
Hagytál volna békét a szerelemnek,
jobb lett volna az én árva fejemnek.

Este vagyon tízet ütött az óra
Ilyen későn ki jár még a faluban
Én csavargok, mert nem tudok elaludni
Fáj a szívem, a szerelem gyötöri.

Gyötör engem a szerelem nem táplál
Gyenge szívem nyugodalmat nem talál
Nem is gyógyít meg engemet, csak a halál
Így jár aki hű szeretőt nem talál.

Kilenc tulkot hajtottam a vásárba
Tizediket a babám udvarába
Kilenc tuloknak az ára a zsebemben
Hej, még az éjjel jót mulatok belőle.

Mikor megyek a vizitációra
Ingem, gatyám leteszem a padlóra,
Darutollas kalapom az asztalra,
Könnyes szemmel nézek a nagyurakra.

Ha elindul a gőzkocsi, hadd menjen
Én utánam senki ne keseregjen,
Az a kislány ki utánam kesereg,
Azt kívánom a jó Isten áldja meg.

Verd meg Isten, ki a gőzöst csinálta,
De még jobban, aki azt feltalálta,
Elviszi a azegény legényt messzire,
Ferencz József savanyó kenyérére.

Szilágyi Palkó Márton -77- (1967) - Váralmás

Esik eső, ház ereszen lecsorog

Az én babám csak kesereg, csak zokog
Édes babám, ne hullasd a könnyedet
Találsz te még olyat mint én eleget.

Búra, búra, búbánatra születtem,
Édesanyám búval nevelt fel engem,
Búban nevelt, búval éltem idáig,
Búban élek koporsóm lezártáig.

Temetőbe' szól az ének,

Temetőbe kit kísérnek.
Akárki, már nem fél biz' a',
Nálam százszorta boldogabb.

Itt viszik az ablak alatt,
De sok ember sírva fakad,
Mért nem visznek engemet ki,
Legalább nem sírna senki.

Kísérj ki babám a sírig,
Az örök nyugalomig,
Vess reám egy lapát földet,
Talán megérdemlem tőled

Haza is kéne már menni,

Vajon mit fognak szólni?!
||: Sötét az ég alja,
Babám kísérj el haza,
Megszolgálom néked valaha. :||

Az erdei kis pacsirta,
Mind a két szemét kisért,
||: Sírok én magam is,
Sír az én galambom is,
Földre lehajlik még az ág is. :||

Valamennyi gácsér-ruca,
Mind konkorú annak farka,
||: Valamennyi magyar lány,
Piros pántlika haján,
Szeret is az engem igazán. :||

Ablakomba besütött a holdvilág

Az én rózsám abban fésüli magát
Göndör haját száz felé fújja ja szél
Köszönöm babám, hogy eddig szeretnél

Édesanyám, hol van az az édes tej
Mivel engem katonának nevelt fel
Adtad volna tejedet a macskának
Ne neveltél volna fel katonának

Tűzről pattant kismenyecske vagyok én
Hogyha tőlem csókot kérnek adok én
Adok biz én párosával százával
Nem törődöm én a világ szájával

Ha engem egy nagyságos úr elvenne
Az én nevem nagyságos asszony lenne
Nem bánnám, ha minden nap is megverne
Csak a nevem nagyságos asszony lenne.

Jaj, de széles jaj, de hosszú az az út
Amelyiken Barna Jancsi elindult
||: A komája lefeküdt az erdőbe
Barna Jancsi kést nyomott a szívébe. :||

Kár volt neked Barna Jancsi azt tenni
A komádat egy kislányért megölni
||: Mert a komád sosem volt ellenséged
Barna kislány sosem lesz feleséged. :||

Az erdőbe most faragják azt a fát
Amelyikre Barna Jancsit akasztják
||: Fújja a szél gyolcs ingét s gatyáját
Mért ölte meg egyetlen egy komáját. :||